

FILIP TAMÁS (1960) Budapest

FILIP TAMÁS

Zsúri nélküli tárlat

Hidegtelelésünk sápadt
 ereklyéi közt tapogatva
 készülünk egy zsúri
 nélküli tárlatra.
 Festünk zászlót a szélre,
 hullámokat a halott vízre,
 rábízzuk magunkat kétségeinkre –
 vajon hová röpítenek?
 Végül ajtót festünk a falra,
 kilinccsel, zsanérral, annak
 rendje s módja szerint.
 De a kezét, mely képes
 lenne, hogy kinyissa,
 ki tudná megfesteni?

Egy jelszó mosolya

Lakni malomban is lehet,
 talpon maradni a szüntelen
 zakatolásban, sőt aludni is,
 megébredve a váratlan csendre.
 Sőt, a góg tornyaiban is lehet lakni,
 naphosszat lenézni a mindenséget,
 olykor egy áttetsző szonettet írni
 a szél lepedőire. És kazánházban is,
 hogy mást ne mondjak, meg
 hűtőházban, éjjeli menedékhelyen,
 buszmegállóban, főhadiszálláson,
 híd alatt, vezérlőteremben. Csak
 mindig legyen aktatáskádban
 fejsze. Minden belépésnél az ő
 széles, ezüstös mosolya legyen
 a jelszavad, és soha ne cseréld le.

Előttetek

Igyatok több fényt, igyatok
 az én emlékezetemre.
 Nekem az örök sötétség marad.
 Volt életemben sok ingyen Canossa,
 és kevés El Camino. És a feketelisták
 alján mindig volt annyi hely,
 hogy odaírják a nevem.
 Igen, én vagyok az a kis vakond.
 Avatar előttetek, avatar.

Nem tesz szabaddá

Komfortzónámból elillan az illat.
Fenyő volt-e vagy levendula,
esetleg óceán, szinte mindegy.
A városi levegő betör a tüdőmbé.
A streetfood-szag nem tesz
szabaddá senkit, gigászi Laokoón-
csoport a tömeg, s a horizonton
a Medúza tutaja hánykolódik.
A valóság élő emberekről álmodik,
s a világ nagy tűzfalára alpinista
angyalokat küld. Szorgosan szálldosnak
föl s alá, gyűjtik a túloldalról
a résekbe gyűrt kéréseket. Oly
nevetséges, hogy mind így kezdődik:
„Segítsetek rajtunk, kedves emberek!”

HOLLÓ ISTVÁN, Unokával, 2014

